

F. N. 49.

Yd
1724

Q. D. B. V.

MARTYREM AFRAM

PER SEPTINGENTOS ANNOS
MISNENSIS AEDIS
PATRONAM

DESCRIBIT

AC TRES ALVMNOS AFRANOS

A. R. S. MDCCLX, III NONAS NOVEMBR.

HORA X

IN AVDITORIO MAIORI

DECLAMATVROS

EFFICACIBVS PATRONIS ET AMICIS

AFRANEI

COMMENDAT

IO. GOTTFRID HOERIVS

MISENAE

LITTERIS SCHVLZIANIS.

In gracilibus Misnae Annalibus, rariorum e fonte librorum hauſtis, G. Fabricius narrauit: *apud* ∞ LX Reimerus praeful perficit et dicat Afrae monasterium. Eam narrationem pro uiribus tractabo sic, ut primum docteam, quae fuerit Afrae; deinde inuestigem, cur ei nostrum aceterium dedicatum esse uideatur.

Fuit Afrae quaedam uirgo, imperante Hadriano, VIII Calend. Iun. Brixiae ob CHRISTI uenerationem affecta supplicio, cui templum Brixienſes Itali ſacrarunt, et cuius acta in operibus Philaſtrii I. A. Fabricius exhibuit. Sed illam ſuo loco relinquimus, a Miſnica celebritate alieniorem. Pertinet huc propior Afrae, cuius domo Seruator ſeptem daemonas eiecit. Nam et ipſa CHRISTVM caſte colere didicit, et per eam patruus Afer, auunculus Dionyſius, mater Hilaria, ancillae tres, Digna, Eunomia et Eutropia, ſalutis aeternae uiam inueniunt. Patris mentio nulla fit. Nam Hilaria, genere Cypria, Veneri et parentibus ut placeret, ſe ſcortum extitiffe non diſſimulauit. Non igitur operae pretium eſt, mandari literis hominem uagum, qui ſpuriae ſuae neglexit educationem. Hanc uero curam patruus cum gereret, ab eo adoptata nomen aſſumſit Afrae, quae patriam illius Africam non uidit, ſed uitam Auguſtae Vindelicorum accepit, egit, amiſit. Cum enim in ea C. Octauii Auguſti colonia, eodem anno, quo Paphios terrae motus afflixerat, conſtituta, Capitolum Ioui, Iunoni et Mineruae, et arae uariae Siluano, Plutoni et Proſerpiniae, Mercurio, Marti, diis deabusque pluribus eſſent ſacrae; inclinante ſeculo tertio, quo Carinus frequens corruptor iuuentutis imperium tenuit, Hilariam ſacerdotes Veneris induxerant, ut crederet, filiam hoc fore deae cariorum, quo plures haberet amatores. Haec igitur blandula didicit excipere iuuenes hoſpicio, ut Hierichuntica Rahaba. Accidit ſub autumnum anni CCCII, cum Dationus praefes Hiſpanorum cuncta Chriſtianorum diſturbaret ac diſſiparet, ut Gerunda migraret ueniretque Auguſtam cum Felice diacono Narciffus epifcopus. Eſurientes in Afrae ſuburbano diuerſorio precibus et carmine diuino ſe ad coenam praeparant. Hoſpita, moris ſanctitate percuſa, ad pedes epifcopi prociſit, ac tanto ſe aduentore fatetur eſſe indigniſſimam. Serio poenitenti facit ille ſpem ueniae, ſi IESV Seruatori conſidat. Haec laeta nouo nuntio ſanulas aduocat, cum quibus haud inuitis dum uiros totam noctem dulciſſimis dare hymnis audit. Sopitam ſub gallicinium candela cum accendere ſeſtinans non poſſet, diaconus, noli, inquit, quaerere lumen, quod extinguitur; mox tibi lux inextinguibilis oſtendetur. Confeſtim, epifcopo Pfalm LXXX, 4 recitante, fulgore collucet aedes. Circa tertiam horam diei quaeruntur a miniſtris magiſtratus alienigenae, fronti ſignum crucis imponere ſoliti. Scifeitantibus autem ambigue reſpondet Afrae, pioſque ſub lini ſacibus occultit. His ita geſtis, abit ad matrem Hilariam, eique ſua narratione cupiditatem uidendi ſalutares aduenas iniicit. Veſperalcente coelo Narciffus adducitur, cuius accumbentis pedes amplexa tres horas tenet Hilaria, obſecrans, ut DEO reconcilietur. Conſultus ſobriae ſapientiae ieunium huic familiaeque per hebdomada ſeruandum, ut frigeat Venus, indicit. Interea cacodaemonem aethiopi (ut aiunt) ſimilem interrogationum laqueis inuoluit, iis ſedibus aſſiduitate precum expulſit, ad fontem Alpium Iularium draconis interficiendi cauſa amandauit. Octauo deinde die domum Hilariae baptiſmo beauit, atque id aedificium, ubi neophytos aliquamdiu docuerat, CHRISTO dedicauit, preſbyterumque Dionyſium conſtituit. Rebus ita per nouem meſes conſectis, Narciffus cum Felice Gerundam rediit, triennium ibi Chriſtianis proſuit, tandem gloriam

martyris IIII Cal. Nouembres consecutus est, cuius stolam Berengarius Gerundenfis episcopus Sighardo abbati Augustam ∞LXXXVII, XII Cal. Sextiles, transmisit. Sed reuertor ad Afram. Haec anno CCCIII, VII Idus Sextiles, ad Gaium iudicem, cuius iussu pridie patruus Ater nouae religionis causa neci datus erat, desertur. Multas horas urgenti, ut diis sacrificet, non minore animi fortitudine, quam Alexandria Catharina Maxentio, refistit. Nam opprobianti uitam meretriciam, ex eaque neganti, DEO Christianorum idoneam esse, respondit, se pristini erroris quotidie poenitere, meretricibus autem, lacrymis IESV pedes rigantibus, aditum ad gratiam patere. Iubenti sperare quaestum, si Venerem recolat, has ego, inquit, sordes abieci, execrandasque pecunias pauperrimis fratribus obtrufi. Minanti, ceruicem obflinatam in conspectu amafiorum catomis, id est, uirgis ferreis plumbeisque caelum iri, peccati me, inquit, non uerberum pudet. Decernenti uiuicomburium, hilaris aclamat: hoc est, quod opto, ut pulcherrima illa morte requietem consequar, ne flammis aeternis conflagrem. Edicit igitur tyrannus, ut uiua cremetur. Ad quod supplicium rapta, in Lyci fluminis insula uestibus nudatur, palo alligatur, famentisque circumdatis, inter ardentiora suspiria DEO gratias agens animam efflat. Sic heram extingui, conspiciantur prope ripam seruae, atque aduectae cymbula mirantur praecocatae corpus angusto claulum spatio non concidisse. Nuntiant Hilariae, flammis laetum esse nihil. Mater itaque cum sacerdotibus candidissimo caemento corpus obductum noctu sepelit. Id ausum suo Gaius iniussu damnat furti, et iusta facientes, si deos aspernentur, eodem loco uinciri, comburi et contumulari praecipit. Quocirca Hilariam, Dignam, Eunomiam, Eutropiam, Dionysium, Idibus Sextilibus commune fatum eodem dormitorio, quo moribus simillimam Afram, conclusit. Hoc, quantum quoque modo uidebatur, ex Actis, asseruatis Augustae non aliter ac Gerundae, publicatisque et illustratis a Marco Vellero, decerpit. Vellefimus enim, Augustanae reipubl. Duumuir eruditissimus, ad ornandam patriam et ad inueniendam defendendamque ueritatem plus candoris et studii, quam Laurentius Surius, contulit, iisque de causis ne Bernhardo quidem Hertfeldero, splendidioris descriptionis architecto, postponendus est. Ergo notitiam Afrae tanto Patrio, a quo se ipse Baronius gaudet emendari, potissimum acceptam referimus,

Ponuntur in eiusdem operibus, a Christoph. Arnoldo collectis, uestigia, quibus insistens, ad aliquam rationem adducor, quare nostra sit aedes Afrae destinata. Clens huius patronae Reinerus, cognomine Rotmanus, suis temporibus seruiit, quibus, obscurato cultu et praefidio Omnipotentis, in loca plenissima timoris undique diuos diuitasque mos erat euocari. Manes non ita pridem coelo deuocati et inclarescentes ad opitulandum alacriores et tortiores fore credebantur, quasi uires obsoletorum semideorum, ut leoparum dissolutarum, usu dererentur. Peregrinitas etiam nutrix admirationis, admiratio nimia superstitionis, superstilio effusae donationis esse solet. Ae Misnae quidem, cuius ingenuam ecelesiam anno DCCCCCLXVIII e testamento Henrici Aucupis Otto I, suffragante Ioanne XIII P. R., non modo DEI Ioannisque duodecimuirii, uerum etiam Donati martyris, tutelae commiserat, Bohemorum et Polonorum hostilitas, ac pestilentia uis, alternis uicibus nocuerunt. Quibus malis ut mederetur, animaduero languore Canonicorum, Reinerus septimus Praeful excirandis sanctitatis studis nouam operam nauauit. Fuerat is anno ∞XLVI ad obtinendam hanc spartam uehementer adiutus auctoritate Henrici III, qui ab abbate quodam donatus

90. 1774 A
VD 10
X 355 9893

equo, et eo praeter opinionem suam ex equili nobilis uiri surrepto, ductus erroris poenitentia decepticemque Simoniam deserturus, nuncupauerat hoc uotum: Sicut mihi, inquit, Dominus coronam inperii sola miseratione sua gratis dedit, ita et ego, quod ad religionem pertinet, gratis impendam. Tam caste lectus et integre Reinerus, sine mora nactus est approbatorem Clementem II, et inaugurantem Engelhardum, quod alter pontificatum romanum, alter archiepiscopatum Magdeburgensem, Imperatoris uoluntate acceperat. Sed tantam beneuolentiam experto subita mors Henricum ademit. Interim fama percerebuerat Afrae hac ratione: Vdalricus episcopus Augustanus, ob sanctitatem et prudentiam Ottoni M. ualde carus, Afrae facellum, quod, olim sexto saeculo a Fortunato poeta salutatam, nuper Hungari exusserant, diuino quodam admonitu magnifice reedificari iusserat. Quem DCCCC-LXXIII, aetatis octogesimo tertio anno placidissime defunctum, in Afrana aede comitantibus funus sacerdotibus sepultum, miraculisque clarum, Ioannes XV P. R. in sanctorum numerum uicesimo post anno retulerat. Huius decreti tabula cum ad omnes archiepiscopos, episcopos et abbates, in Galliam et Germaniam esset missa, non solum Vdalrici, uerum etiam Afrae gloria saeculo potissimum undecimo uiguit. Archiepiscopus Coloniensis, Anno alter, articulum pollicis in pede Afrae petiit, felicem fore credens suam ciuitatem, si talibus ditaretur reliquiis. Annonis eductus disciplina Henricus III Imp. alterum articulum Spiram acciuit. Videtur itaque Reinerus huic sui amplificatoris filio et successori, cuius animum Dedito Marchio exasperauerat, aditipulari uoluisse, cum, indulgente Nicolao II P. R., Afrae nomen, aetate sua tam inclytum, fecerneret, ac suis de meliore nota commendaret; opere non solum inchoato sic, ac orationem haberet et crucem figeret, sed etiam impigre continuato, ac paullo ante mortem exacto: nam anno ∞ LX, XVII Cal. Maii, uitam finit.

Haecenus de religiosa Reineri dedicatione feci coniecturam, ut potui, Te L. B. rogans, ut mihi, si quid noris certius, impertias. Nam docendo discere non minus cupio, quam mei. Ex his optima spei Primani tres in Tuum conspectum prodire parant. Crastino enim, si DEVS scierit, die, qui dies ante Afrana encaenia octauus est, primum

CHRISTIANVS GOTTFRID MEHNERTVS, Frauenhaynensis, Oratione latina animaduersionem luuenalis, (VII, 203) *Poenituit multos uanae sterilisque cathedrae, diligenter explanabit.* Tum

IOANNES FRIDERICVS HOFMANNVS, Mühlbergensis, Graecis uerbis ornabit patientiam DEI, delictis Afranis offensi. Tandem

GÖTTLOB VILHELMVS KVNERTVS, Kribsteinenensis, Carmine hexametro miram conseruationem Saxonibus laudabiliter utilis Afranei, et beneficentiam Vicedominicam, praedicabit.

Horum declamationes, septingentesimum annum Afranci concelebraturas, si attente beneuoleque audieris, studiosis Tui pergratum feceris Africolis, benigniori folius DEI prouidentiae tribuentibus honorem, quod

Fertilis est sanae doctrinae Afrana cathedra.

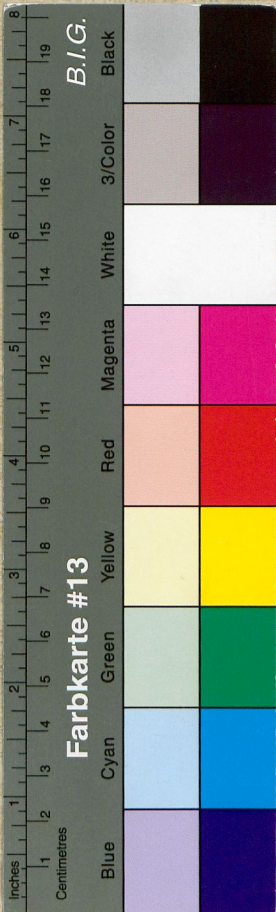
o MELIOLE, DEVS NOBIS HAEC OTIA PECIT.
Der HERR bat aLLes VVobL geMaChr.

111

S. N. 49

Yd
1724

Q. D. B. V.

RTYREM

R A M

PTINGENTOS ANNOS

ENSIS AEDIS

ATRONAM

DESCRIBIT

S ALVMNOS AFRANOS

LX, III NONAS NOVEMBR,

HORA X

VDITORIO MAIORI

DECLAMATVROS

S PATRONIS ET AMICIS

AFRANEI

COMMENDAT

TTERID HOERIVS

MISENAE

RIS SCHVLZIANIS.

